

Troçki'nin vasiyeti

Yüksek (ve giderek artan) tansiyonum yakınlarımı sağlık durumum konusunda aldatıyor. Aktifim ve çalışabiliyorum ancak sonun yakın olduğu aşikâr. Bu satırlar kamuoyuna ölümünden sonra açıklanacak.

Burada Stalin ve ajanlarının aptalca ve aşağılık iftiralarını bir kez daha çürütme ihtiyacı duymuyorum; benim devrimci onurumun üzerinde tek bir leke bile yok. İşçi sınıfının düşmanlarıyla, asla kapalı kapılar ardında, ne doğrudan ne de dolaylı olarak herhangi bir anlaşma ve hatta görüşme yapmış değilim. Stalin'in binlerce muhalifi buna benzer sahte suçlamaların kurbanı oldular. Yeni devrimci kuşaklar onların siyasi saygınlıklarını iade edecek ve Kremlin'in cellâtlarına hak ettikleri gibi davranacaklardır.

Yaşamımın en güç anlarında bana sadık kalmış olan dostlarıma içtenlikle teşekkür ediyorum. Burada hepsinin adını sayamayacağım için, hiçbirinin adını özel olarak belirtmeyeceğim.

Yine de, eşim Natalya Ivanovna Sedova için bir ayrıcalık yapmaya hakkım olduğunu düşünüyorum. Kader bana, sosyalizm davasının bir savaşçısı olma mutluluğunun yanı sıra, onun kocası olma mutluluğunu verdi. O, neredeyse kırk yılı bulan ortak yaşamımız boyunca tükenmez bir sevgi, cömertlik ve şefkat kaynağı oldu. Özellikle yaşamımızın son döneminde büyük acılar yaşadı. Ancak onun aynı zamanda mutlu günler de görmüş olduğunu bilmek beni biraz olsun rahatlatıyor.

Bilinçli yaşamımın kırk üç yılı boyunca bir devrimci olarak kaldım; bunun kırk iki yılında Marksizm'in bayrağı altında mücadele ettim. Her şeye yeni baştan başlamam gerekseydi, elbette ki şu ya da bu hatadan sakınmaya çalışırdım, ancak yaşamımın ana eksenini değiştirmeden kalırdı. Bir proleter devrimci, bir Marksist, bir diyalektik materyalist ve dolayısıyla uzlaşmaz bir ateist olarak öleceğim.

İnsanlığın komünist geleceğine olan inancım, gençlik yıllarımda olduğundan daha az ateşli değil; aslında bugün çok daha sağlam.

Nataşa az önce avlu penceresinin önüne geldi ve havanın odama rahatça girebilmesi için camı biraz daha açtı. Duvarın dibindeki parlak yeşil çimen şeridini ve duvarın üzerinden açık mavi gökyüzünü ve her yerde güneş ışığını görebiliyorum. Yaşam güzel. Gelecek kuşaklar onu bütün kötülüklerden, baskılardan ve şiddetten arındırsınlar ve tadını doyasıya çıkarabilsinler.

(...) Hastalığının doğası (yüksek ve artan tansiyon) -anladığım kadarıyla- sonun büyük olasılıkla ani bir beyin kanamasıyla gelmesine -bu da benim kişisel varsayımım- yol açacak türden. Bu arzu edebileceğim en iyi son. Yine de, yanılıyor olabilirim (bu konuyla ilgili olarak özel kitaplar okumaya hiç niyetim yok ve doktorlar da doğal olarak gerçeği söylemeyeceklerdir). Skleroz uzun süreye yayılır ve ben de uzun süreli sakatlık tehdidine maruz kalırsam (şu anda, tam aksine, yüksek tansiyondan dolayı zihinsel bir enerji artışı hissediyorum, ancak bu uzun sürmeyecektir), bu durumda ölümümün zamanını belirleme hakkını kendimde saklı tutuyorum. Bu "intihar" (böylesi bir terimi bu bağlamda kullanmak eğer yerindeyse) hiçbir biçimde bir keder veya umutsuzluk nöbetinin ifadesi olmayacaktır. Nataşa'yla ben, birbirimize birçok kez, insanın kendi yaşamını; daha doğrusu çok yavaş ilerleyen bir ölüm sürecini kısa kesmesinin daha iyi olacağı bir fiziksel duruma gelebileceğini söylemiştik... Fakat ölümüm hangi koşullar altında gerçekleşirse gerçekleşsin, komünist geleceğe duyduğum sarsılmaz inançla öleceğim. İnsanoğluna ve onun geleceğine duyduğum inanç, bana şu anda bile hiçbir dinin veremeyeceği türden bir direnme gücü veriyor.

1940